

Buscar incessantment la seguretat provoca inseguretat. I quanta més seguretat vol una persona, una societat, un govern, molta més va a necessitar per a sadollar el seu desig de seguretat, la seua bulímia de sobreprotecció. Interés creat, necessitat rendible: tanques, parets, tàpies, murs, targetes de crèdit, detergents amb oxigen actiu. l'ergonomia de la immunitat com a nou actiu! Compreu! Un persona que necessita assegurar-se de quasi tot el que pensa i de quasi tot el que fa és una persona extremadament insegura, sens dubte incapacitada per a l'autocrítica. Una persona veritablement segura, aquella que no posa constantment a prova la seua sinceritat i la seua voluntat, no necessita estar pendent de la seua pròpia seguretat; acata la seua responsabilitat quan erra, analitza els seus errors i refa el seu camí.

La seguretat voraç no solament provoca inseguretat; a més, contagia inseguretat al proïsme i es multiplica gràcies a persones profundament temeroses. Deu ser herència moral d'alguns dels dogmes més cruels de les religions. l'estimulació de la por, la promoció del pànic, el mercat del terror, una cosa tan original com el pecat, però indiscutiblement ja un instrument decisiu de dominació burgesa, és la pandèmia del segle. No els mitjans de producció, no les divises, no la grip aviària, no el petroli, o no solament, sinó la por... La por és el nou capital. Una energia renovable..., ara com ara. Els rics fan cursets i aprenen a administrar-la.

T.W. Adorno: «Quan en el camp de concentració els sàdics anunciaven a les seues víctimes: 'demà t'enfilaràs com el fum d'esta xemeneia al cel', eren exponents de la indiferència per la vida individual a la qual ens aboca la història.»